

[Svend Auken]

ske politik og den erhvervspolitik og den arbejdsmarkedspolitik, der har været ført i de seneste år i Danmark. Det er synd, at hr. Jørgen Estrup har så ringe indflydelse på sin kollega økonomiministeren – eller måske rettere: at økonomiministeren har så ringe indflydelse i regeringen, at de synspunkter, hr. Jørgen Estrup har givet udtryk for i dag, i så ringe udstrækning er afspejlet i regeringens politik.

Sandheden er nemlig, at vi har vidst i årevis, i hvert fald siden forsommeren 1987, at arbejdsløsheden ville vokse. Vi har haft debatter her i Folketinget, hvor vi har appelleret til den borgerlige regering om at gøre en indsats mod den stærkt stigende arbejdsløshed, og har hver gang fået at vide, at man ikke troede på, at der kom nogen arbejdsløshed. Man troede ikke på, at der skulle gøres nogen særlig indsats. Der skulle ikke sættes flere penge af til uddannelse, forskning, strukturændringer osv. Der skulle ikke indledes noget nærmere samarbejde med arbejdsmarkedets parter om at få løst problemerne.

Derfor sidder vi i den suppedas, vi sidder i i dag: stærkt stigende arbejdsløshed og ingen politik for at imødegå den.

Hr. Jørgen Estrup talte med rette om medansvar i dag. Jeg synes, hr. Jørgen Estrup havde ret, da han sagde, at det ikke kun kan være Folketing og regering. Også instanser uden for Folketinget og regeringen må tage deres ansvar. Det er også det, der er indeholdt i hr. Nyrup Rasmussens forslag om motiveret dagsorden i dag.

Hvornår får vi fra regeringen en erkendelse af, at regeringen har et medansvar for, at udviklingen er gået så skævt, som den er gået? Har regeringen ikke noget ansvar for det, der skete i 1987 på arbejdsmarkedet? Har regeringen ikke noget ansvar for, at omkostningsudviklingen har formet sig, som den har? Har regeringen ikke noget ansvar for, at der ikke er sket noget med hensyn til at forberede en indsats over for ungdomsarbejdsløsheden osv.?

Jeg tror, at det ville være langt lettere for regeringspolitikere at overbevise instanser uden for dette hus om, at de skal gøre en ekstra indsats, hvis man selv ville erkende sin manglende indsats og sin manglende forudseenhed.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

I lighed med hr. Svend Auken: Min bedste kompliment til Det Radikale Venstres ordfører i sagen.

Jeg vil godt lige følge op med et enkelt spørgsmål: Forstod jeg Det Radikale Venstres ordfører korrekt, da jeg hørte den melding, at det, vi kalder betalt frihed til uddannelse-reformen, tillagde man også i Det Radikale Venstre afgørende betydning for mulighederne for at fjerne det store og voldsomme efterslæb, vi har på uddannelsesområdet, som hænger meget sammen med de strukturproblemer, som også Det Radikale Venstres politiske ordfører i dag lagde megen vægt på?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror ikke, det undrer så mange, når hr. Glistrup tager udgangspunkt i noget, der ikke eksisterer. Det er vel det, der i høj grad kendetegner Fremskridtspartiets politik, at man drager alle sine slutninger ud fra noget, der ikke eksisterer. »Virkelighedsflugt« er vel først og fremmest den betegnelse, man kan hæfte på Fremskridtspartiet.

Det, jeg gjorde i min tale, var, at jeg konstaterede, hvordan løndannelsen er i samfundet. Jeg synes, Folketinget gør klogt i at prøve at indrette sine løsninger efter, hvordan forholdene ser ud, ikke efter, hvordan de kan tænkes i hr. Glistrups kontor. Efter min mening ville vi komme i en uhyre vanskelig situation, hvis vi skulle se en gentagelse af det, vi så i foråret 1985. Jeg tror, mange af os kan huske, hvordan hr. Glistrup løb rambuk i forhold til folk, der var ophidsede over forskellige ting. Det er ikke ad den vej, vi løser det danske samfunds problemer.

Lad mig blot sige om de ting, som har været rejst af hr. Rahbæk Møller og hr. Svend Auken og hr. Nyrup Rasmussen, at hvis man havde lyttet ordentligt efter, hvad jeg sagde, ville man vide, at perspektivet ikke var fem måneder tilbage i tiden, heller ikke seks år tilbage i tiden. Det var 15 år eller 25 år. Sådan er jo ansvarsfordelingen på dette område: De partier, der sidder i salen her i dag, har alle et medansvar. Det gælder også Socialdemokratiet, og det gælder også Socialistisk Folkeparti. Det er kun i det øjeblik, vi i fællesskab er villige til at løfte dette ansvar i fremtiden, det går bedre.